

I sengen med Evergreene

Jeg beklager oprigtigt (sådan da), men jeg har praktisk talt ikke været i byen denne uge. En til det obsekære ondartede influenza har tyrannisk tvunget mig til at forblive inden døre.

Nok beklager jeg, men jeg beklager mig ikke. (Sjovt sprog, dansk, ikk?). Tværtimod: Nu da julehysteriet er sat ind er det formentlig det eneste sted man kan vide sig nogenlunde i sikkerhed mod smitte.

Desuden bør man, bl.a. for sin egen skyld, se positivt på tingene overalt hver det er muligt. Som Max Jacobs sagde: 'At stå i kø giver én en god chance for at træne i tålmodighed.'

De samme måde giver influenza én en chance for at nå de ting, man ikke nødvendigvis skal, med hammer, segl og stempel — de synes ifølge én eller anden uhyggelig despotisk naturligvis at blive flere og flere — men måske helst vil. Dem der altid lander nederst i bunken.

For mit vedkommende førte denne elskværdige influenza bl.a. til, at der blev tid til at følge Graham Greene op og læse hans to nyeste bøger, 'Min ven Generalen' og 'Den 10. mand'.

Med så megen jubel, at det Også Deres ærbødige er, i

læse den — men opslugende er en underdrivelse. Det er et mesterværk af en intrige. Og så gør bogen — som Greenes næsten altid gør — bagefter ondt. På Verdens vegne, på livets, på menneskets.

Begge bøger er en art Verdens-reportage, skrevet af ikke blot hvad man i gamle dage forstod ved 'en verdensmand', man af et decideret Verdens-menneske.

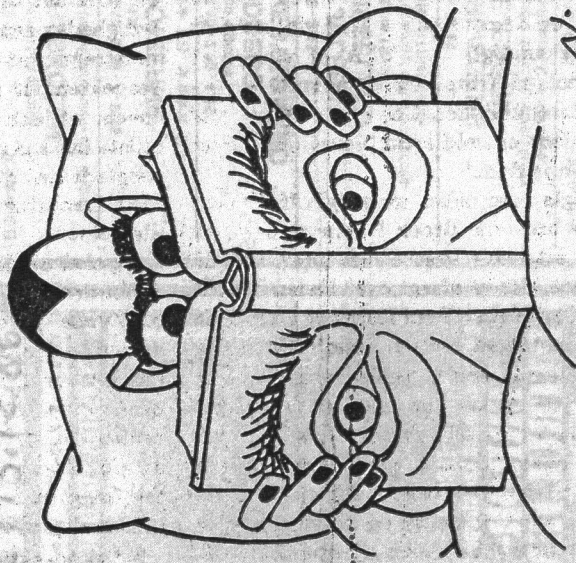
New Journalism? Ha! Og atter ha! Hvis der nogen stude har eksisteret noget så dant (ud over som et af de simple salgs-slogans enhver gruppe kan have brug for) er den stadig den samme — og ældre end Mark Twain. Greene er blot en af dem der i et langt liv har praktiseret den eneste stil der altid er ny

Dan Turèll i byen

og god journalistik — den stil, nemlig, at skrive hvad man ser så præcist som man kan i så klart et sprog som muligt.

Gammeldags, måske. Men Graham Greene er også en gammel mand. Et endnu levende stykke Verdenshistorie.

Og uanset hvor meget vi andre bekymrer os på hans vegne over den Nobelpris han ikke får, kan han (og vil han, givetvis) tage det roligt. Han har, hvad årets pris-modtager Claude Simon ikke har og aldrig vil få: Læsere. Selv uden for universitetskredse.

al beskedenhed, med på holdet. Et verdensomfattende hold.

Hvad har Greene dog gjort? Er det bare fordi han er en fortæller?

Dét er han i hvert fald. Når man inden for ét døgn tid har læst de to nye, opholdt sig i Greeneland, er man ikke i tvivl. Seismografer dirrer ustandselig.

'Min ven Generalen' — bogen om forfatterens venskab med Panamás i 1981 muligvis myrdede statschef Omar Torrijos — var oprindeligt tænkt som en roman, men den endte som en blanding af et portræt, et stykke rejse-journalistik og en del politisk historie fra et land, hvor 'politik betyder prisen på yucca'. Bogen er fuld af

smukke, glasklare sætninger.

'Jeg har aldrig tøvet med at lade mig 'udnytte' i ager som jeg 'troede på', siger Greene tørt et sted. Han kan tillade sig at sige det. Hvad har Graham Greene dog ikke overlevet — i Orienten, i 30rnes mørkeste Afrika, som krigskorrespondent, som sig selv i ustandseligt blitzende brændpunkter.

'Den 10. Mand' er derimod som De sikkert har læst andetsteds — fundet i Metro-Goldwyn-Mayers arkiver anno 1944, glemt af alle — forfatteren incl. — indtil for få år siden. En fantastisk roman, anbragt i Frankrig under 2. verdenskrig. Jeg skal ikke genfortælle handlingen — De skal jo alligevel

Menu del giorno: (Dagens menu:)

PASTA ALLA PAESANA
spaghetti med bacon, champignon og ost
ARISTA FIORENTINE
rødvinsmarineret svinekam, stegt med hvidløg, rosmarin og nelliker, med dagens grøntsager
INSALATA VERDE
gryn salat

MELE ALLA MANDORLA
æble bagt med mandler

115,-

Kultorget 15 - bordbestilling tlf. 15 09 84